

LÍVIA HLAVAČKOVÁ

GWIND

PRVÁ ČASŤ
NEZABIJEŠ?

artis
omnis

LÍVIA HLAVAČKOVÁ

GWIND

PRVÁ ČASŤ

NEZABLIJEŠ?

artis
omnis

Venované priateľkám a priateľom,
ktorí mi pomohli nevzdať to.

Lívia Hlavačková © 2020
Cover © Martin Luciak, 2020
Slovak Edition © Artis Omnis, 2020

ISBN 978-80-8201-085-8

CUDZINKA

„Nemusíte sa ma báť!“ vyletelo z vystrašenej Anny. Muž v posteli si aj tak pritiahol perinu až k tvári a ešte viac sa rozkričal.

Prudko sa obrátila a vyrazila smerom k dverám. Tie sa však v rovnakej chvíli rozleteli a dnu sa vrútili traja chlapi v kožených kazajkách s obnaženými mečmi v rukách. Dievčina splašene zvéyskla. Vedela však, že nemá zmysel utekať či bojovať. Zodvihla otvorené dlane a dúfala, že to pochopia a nezabijú ju. Skôr než sa nazdala, mierili na ňu tri ostré hroty.

„Neublížujte mi, prosím. Vyvedte ma von a viac ma tu neuvidíte,“ skúsila to napokon slovami aj posunkami.

Stráž, zrejme prekvapená jej jazykom, preskakovala pohľadmi od nej na chlapíka v posteli. Jeho hlava trčiaca spod prikrývky pôsobila komicky, výraz v jeho očiach napovedal, že má strach. Napriek tomu nebolo pochyb, že je tu pánom – keď sa ozval, jeho slová pôsobili rázne a rozkazovačne a chlapi sa postavili do pozoru.

Nerozumela mu ani slovo.

Jeden z chlapov ju začal prehliadať od hlavy až po päty, akoby hľadal zbraň. Nehýbala sa. Napäto čakala, čo sa bude diať. Muž jej vyhrnul aj nohavice a so záujmom si prezeral materiál riflí i turistických topánok. Napokon vstal, krútiac hlavou. Medzitým druhý otvoril jej batoh a celý obsah vytriasol na zem.

Anna sa reflexívne pohla, no meč smerujúci na jej krk ju okamžite zastavil.

V bočnom vrecku je skladací nožík od Rada, preblysol jej hlavou obraz brata, ako jej ho podáva.

Srdce jej splašene bilo, kým napäto sledovala, ako berú do ruky jej veci a pozorne ich skúmajú. Mobil, nepremokavá bunda, rôzne kusy oblečenia... Každá vec vyvolala nové otázky a podozrievavé pohľady. Keď sa chlap z postele opäť ozval, muži okamžite pustili všetko na zem a chopili sa zbraní. K nožíku sa našťastie nedostali.

Anna si už-už chcela vydýchnuť od úľavy, keď ju náhle jeden z chlapov postrčil vpred. S tlmeným výkrikom sa pohla. Ďalší štučanec, ďalší krok. V objatí troch mečov opatrne vyšla zo spálne.

Bolo to jej štvrté zjavenie sa v tomto čudnom svete a nič nenažnačovalo, že by sa to dalo nejak ovládať.

Pred pár dňami, keď sa to celé začalo krátkym zmiznutím na rannej joge, usúdila, že iba zaspala. Ležala vtedy na podložke, počúvala meditatívnu hudbu a sústredila sa na svoj dych. Z relaxácie ju vytrhol pocit vánku na líkach. Zmätene otvorila oči. Ležala na tráve, videla stromy, divne oblečených ľudí, kamenné hradby. Vzduch zvláštne voňal. Než však párkrát zažmurkala, bola späť na hodine jogy, kde lektorke ani nestihla chýbať.

Keď sa v ten istý deň večer zjavila v zatuchnutom väzení, kde pred jej očami zabili akéhosi chlapa, uverila vlastným očiам. Zo žiadneho sna sa predsa nemohla vrátiť špinavá od cudzej krvi. Po tretíkrát – a na dlhší čas – zmizla včera. Počas oslavy svojich dnešných narodenín sa ocitla vo zvláštnom meste, ktoré jej pripomínalo historické či fantasy filmy.

Teraz ticho kráčala neznámymi chodbami, obkolesená ozbrojenými mužmi. Aby odpútala svoju pozornosť od roztrasených nôh či zrýchleného dychu, zamestnávala sa pozorovaním okolia. Hľadela na ruky, zbrane i tváre mužov a postupne nadobúdala pocit, že sa jej možno boja viac než ona ich.

Zrejme si ma s niekým mýlia... Ja predsa nevyzerám nebezpečne. Predstavila si samu seba v modrých rifliach, tričku s potlačou a vlasmi zopnutými hore. *Prečo sa ma boja?*

Zanedlho zišli úzkymi schodmi okolo zvedavých slúžok a popri dymom páchnucej kuchyni zamierili do tmavej chodby. Úzke prízemné okienka prepúšťali zvonka len matné sivé svetlo.

„Kam ma to vediete? Prosím, neublížujte mi,“ žiadala Anna.

Spomenula si na temnicu, v ktorej sa ocitla predvčerom. Vybavila si mužov prikovaných k stenám, zabitého väzňa, jeho krv všade naokolo aj hlasný smiech opitých strážcov. Tá predstava ju vydesila. V panike sa začala obzerať, hľadajúc škáru, cez ktorú by unikla. Nevedela síce, kam by v tomto divnom svete bežala, no nepremýšľala o tom. Chcela len byť čím skôr stadiaľto preč.

Myšlienky na útek zastavil chlap, ktorý ju tvrdo schmatol za rameno a nasmeroval ju vpred. Strhla sa od laku a začala sa mykať. Snažila sa dostať z jeho zovretia, voči jeho hrubej sile však nemala šancu. Chlap dačo štekol, všetci razom zastali a meče sa k nej opäť priblížili. Ničomu nerozumela, ale chlad kovu na pokožke ju skrotil. Vydesene pozrela na hroty pritlačené k jej telu. Stuhla. Neodvážila sa ani dýchať, aby ju náhodou neprebodli.

Chlapi na ňu revali, ona sa na nich len zmätene dívala. Napokon zavrteli hlavami a opäť ju pohnali vpred k menším, kovom obitým dverám. Anna cítila, ako jej horúčava stúpa do tváre. Nemohla nikam ujsť, nemala sa ako brániť. Mohla iba bezmocne čakať a dúfať, že každú chvíľu sa zasa zjaví doma – tak ako doteraz.

Možno, keď si to budem naozaj veľmi priať...

Celú svoju myseľ upriamila na svoje želanie. Prosila, nevediac koho, aby sa čím skôr zjavila doma. Dúfala, že sa jej nič nestane a že sa opäť vráti do bezpečia. Snažila sa svojím prianím ovplyvniť celú situáciu.

Jeden z mužov odomkol ťažkú zámku akejsi kutice. Hrubo ju sotili do chrbta, až sa zapotácala, spadla na kolená a dľaňami sa zaborila do veľkého mechu na zemi. Vzápätí začula, ako za ňou treskli dvere a závora zapadla na svoje miesto.

„Pustite ma von! Počujete? Pustite ma!“ kričala, ale odpovedal jej iba zvuk vzdalujúcich sa krokov.

Zosunula sa na vrece, z ktorého sa vysypala mrkva, a oprela sa o ďalšie, ktoré tam boli naukladané. Celá sa chvela. Myšlienky jej vydesene lietali kade-tade a ona nevedela medzi nimi zachytiť aspoň jeden rozumný nápad. Jej kriku nielenže nikto nerozumel, ale ani nikoho nezaujímal. Cítila sa úplne bezbranná. Vydaná na milosť a nemilosť cudzích ľudí.

Musím sa upokojiť. Musím sa upokojiť, hovorila si a snažila sa

zhlboka dýchať. *Určite sa onedlho vrátim domov. Tak ako predtým. Treba iba počkať. Ono to nakoniec príde... O chvíľu budem doma,* opakovala si a pritom sa nervózne rozhliadala naokolo.

Nad hlavou zbadala zopár malých podlhovastých prierorov, zahradených hustým pletivom, ktorými sem prúdilo trocha vzduchu a svetla. Obkolesovali ju štyri pevné a súdiac podľa zárubne hrubé múry, pred sebou videla dvere zvonka zatvorené na závoru. Nemala šancu stadiaľto ujsť.

Dúfam, že otec niečo vymyslí. Denne hľadá cudzích nezvestných, tak by mohol nájsť aj mňa. Trpkó sa usmiala a zhlboka si vydýchla. *Najskôr sa však musím pokúsiť dostať sa z tohto domu a zistiť niečo viac. Keď budem silno kričať, možno ma niekto začuje,* pomyslela si, postavila sa na vrece a načiahla sa k okienku.

Než sa však vôbec stihla nadýchnuť, vyrušil ju zvuk blížiacich sa krokov a otvárajúcich sa dverí. Od strachu sa pritlačila chrbtom k stene.

Dnu vošli tí istí traja ozbrojenci, tentoraz však so svojím pánom, ktorý im z bezpečnej vzdialenosti dával príkazy. Už sa prezliekol zo svojej smiešnej nočnej košele do vyšívaneho kabátca so zlatými gombičkami, čo sa napínali na jeho tučnom bruchu. Pohrdavo si Annu premeriaval a tenké pery zvieral tak silno, že ich už ani nevidela. Teraz sa asi cítil neohrozený, chránený svojimi mužmi.

Položil otázku.

Anna nechápavo zavrtela hlavou.

Neželaná odpoveď sa dočkala okamžitej reakcie. Jeden z chlapov ju bez váhania celou silou kopol do predkolenia, kým iný využil jej slabosť a vykrútil jej ruky za chrbtom. Zakričala od bolesti.

„Čo nechápate, že vám nerozumiem? Ste takí tupí? Nerozoznáte cudzinku?“

Odpovedali jej ďalším kopancom do stehna. Od bolesti klesla na kolená a obrátila tvár skrivenú od utrpenia na boháča vo dverách.

Stál tam, pozeral sa na ňu a jednostaj omieľal svoje nezrozumiteľné otázky v neznámej, mäkko znejúcej rytmickej reči. Mala pocit, že niektorým jeho slovám rozumie. Či to však bola realita alebo iba jej úporné pranie, netušila.

„Nič neviem, nechajte ma,“ opakovala.

Prezradila by mu čokoľvek, keby vedela, ako mu to povedať. Priklincovaná k zemi ťažkými rukami cítila, že stráca silu a energiu brániť sa. Poddala sa tým neľútostne drsným labám a pokúsila sa schúliť ako mača.

„Prosím, neubližujte mi,“ šepkala dokola.

Vtedy sa vo dverách objavil ďalší muž, zavalitý, s vráskami okolo očí a striebornými krátkymi vlasmi. Nebol ozbrojený, nevyzeral nebezpečne, no Anne bolo jasné, že tu nie je iba pre parádu. Ozbrojenci ju ešte viac pritlačili k zemi a sivovlasý si k nej prikľakol. Potom potiahol za retiazku na svojom krku a v ruke sa mu objavil akýsi červený kameň. Pomaly ho sňal z krku a bez varovania jej ho priložil na čelo.

Skríkla a začala sa zmietať, aby dostala horúci kameň zo svojej pokožky.

„Nechajte ma, prosím. Neubližujte mi!“

Muž s kameňom sa na ňu prekvapene pozrel a rovnaký pohľad venoval i svojmu kameňu. Boháč sa ho čosi spýtal, ale on iba mlčky zavrtel hlavou. Jednou rukou ďalej držal kameň a druhú natiahol k nej. Mykla sa. Muž jej však iba priložil dlaň na čelo a zatvoril oči.

Vtom sa jej dvihol žalúdok a naplo ju na vracanie. Znechutene prehltna kyslú slinu. Cítila sa slabá, neschopná pohybu. Mala pocit, akoby sa niekto prechádzal v jej hlave a hrabal sa v jej spomienkach.

„Nie,“ precedila cez stisnuté zuby a pokúsila sa zastaviť ho. Celou myslou sa sústredila iba na to, ako ho dostať preč.

Muž stiahol ruku, ako by mu ju popálila. Zažmurkal a pozrel sa na ňu s hlavou naklonenou nabok. Boháč sa netrpezlivo dožadoval nejakej odpovede. Muž s kameňom si ho nevšímal. Na okamih sa na Annu chlácholivo usmial a opäť sa jej dotkol.

Zrazu sa v jej hlave spustil obrovský ohňostroj. V ušiach jej hučalo, za privretými viečkami sa roztočil celý svet. Svoje telo takmer vôbec nevnímala a len matne si uvedomovala, že vracia. Potom stratila vedomie.

Vychudnutá červenovláska vytiahla zakrvavenú dýku z chrbta dievčaťa, odstúpila pár krokov a spokojne sledovala, ako obeť umiera. O chvíľku sa odvrátila a skontrolovala, či na jej drahých bordových šatách náhodou neostali stopy krvi.

„Zabila si ju,“ začula za sebou mužský hlas.

Prudko sa otočila, s dýkou pripravenou na útok pevne zovretou v pästi. Mladík preskočil pohľadom od zbrane k mŕtvemu dievčaťu a naspäť. Červenovláska sa uvoľnila a takmer ľahostajne prikývla.

„Bolo to nutné,“ prisvedčila a odhodila dýku na zem k telu.

Muž sa pobúrene strhol.

„Chrezz! Čo ti to napadá, odhodiť takú krásne vypracovanú dýku? Ved' to je...“

„... v poriadku, Zagurg. Poď, nech nás nezačnú hľadať.“

Chrezz chytila muža pod pazuchu a viedla ho preč. Ten venoval ešte jeden ľútostivý pohľad zbrani na zemi a potom s ňou vykročil nočnými ulicami moranského mesta Delarno. Kráčali naoko uvoľnene, no predsa sa náhlili, prepletajúc sa pomedzi domy. Zagurgova dlaň zľahka prikrývala jej ľavú ruku a jemným stlačením jej poskytla oporu, keď míňali pouličnú šľapku. Chrezz sa naňho vďačne usmiala.

„Zagurg, vieš, komu patrila tá pekná dýka?“ oslovila ho, až keď sa blížili k mestskému sídlu grófa delarnského. Z domu sa ozývali hlasy, hudba a zvuky zábavy, komentované pohoničmi čakajúcimi pred sídlom.

„Nie, neviem a dúfam, že si mala dobrý dôvod ju odhodiť.“

„Patrila grófovi Belsaarovi.“

Muž sa schuti zasmial. „Dokonalé!“ zvolal a opäť stíšil hlas. „Jedným bodnutím dýky si sa zbavila nielen dcéry grófa Ivorfťa, ktorá odjakživa ostro brojila proti jeho vzťahu s tebou. Tebe sa dokonca podarilo vrhnúť podozrenie na môjho najväčšieho odporcu – Belsaara. Tomu hovorím šikovná práca.“

Chrezz sa spokojne uškrnula a zlomyseľne prižmúriac oči sa zahľadela do šera zle osvetlenej ulice. Premýšľala o ďalších krokoch na ceste k vlastnému cieľu. Premietala si všetky mená, tváre... všetky figúrky vo svojej hre.

„Mimochodom, máš predstavu, ako by mal pokračovať dnešný večer?“ prerušil jej úvahy a náhle zastal.

Stáli priamo pred vstupom na nevelké nádvorie. Kočiši im nevenovali pozornosť a prekvapivo tu nik iný nebol. Lepšia príležitosť dohodnúť sa už nemusela nastať.

„Pokús sa vylákať Belsaara od stola a sám sa čo najdlhšie zdržuj v spoločnosti. Nech si nás oboch všetci všimnú. A možno by si mohol rozšíriť nejakú klebetu o Belsaarovom motíve.“

„Vydieranie?“

„Hm, primitívne... Na druhej strane, v jednoduchosti je krása.“

Zagurg sa usmial žiarivým úsmevom, ktorý dámy milovali. „Tak teda, najvyšší čas rozdeliť sa. A ozaj, nezabudni si umyť pravú ruku. Máš ju od krvi.“

Ešte raz sa usmial, šarmantne sa jej uklonil, tak ako ho to kedysi naučila, a vrátil sa do spoločnosti. Chrezz vrhla krátky pohľad na svoju dlaň, ticho si vzdychla a pomalým krokom sa vybrala k malej fontánke na nádvorí.

Vtedy zbadala postaršieho muža stojaceho na schodoch do sídla.

„Arilla!“ zavolal na ňu veselo menom, akým mu ju kedysi predstavili.

Chrezz mu s falošnou radosťou zamávala čistou rukou a pokojným krokom prešla až k fontáne.

„Kde si sa stratila?“ pýtal sa kráčajúc k nej.

Sklonila tvár a akoby zasnene ponorila dlaň do studenej vody. Krv v šere stmievania nevidela.

„Kde si sa stratila?“ zopakoval tentoraz priamo pri nej.

„Prišlo mi odrazu akosi nevoľno, Ivorft. Šla som sa prejsť a trochu som sa pozabudla.“

„Mala si mi to povedať, išiel by som s tebou,“ v jeho hlase zaznela výčitka a Chrezz nevedela, či sa naozaj bál o ňu, alebo iba o jej vernosť, a teda o svoju povesť. „Aj tvoja teta sa o teba bála,“ dodal. Tentoraz si bola istá, že jej „teta“, podplatená barónka Lebich, sa o ňu určite nestrachuje.

„Nemusíš mať obavy. Hovoril si predsa, že toto je pokojné a bezpečné mesto. Čo by sa mi mohlo stať?“

„Čokoľvek. Taká krásna žena sa ľahko môže stať obeťou...“ zarazil sa a pozrel sa na ňu s neskrývanou túžbou. Chytil ju za mokrú ruku a sadol si bližšie k nej.

Chrezz pod jeho dotykom okamžite stuhla a prudko sa odtiahla, skôr ako si stihla uvedomiť, čo robí. Bolo to silnejšie než ona. Nezniesla na sebe niečí dotyk. Nedokázala to...

Ivorft si jej únik našťastie vysvetlil ako cudnosť a spokojne sa pousmial. Opäť sa natiahol, chytil ju aj za druhú ruku a pomohol jej vstať.

„Myslím, že by sme sa mali vrátiť do spoločnosti. Teta sa už isto o teba strachuje.“

No tak to by som chcela vidieť... pomyslela si Chrezz, ale navonok sa usmiala.

„Mimochodom, Arilla, nevidela si niekde moju dcéru?“

„Tvoju dcéru, Ivorft? Nie, tú som nevidela.“

Anna sa pomaly preberala. Mysľou jej prebehli obrazy dnešného dňa – ráno s rodičmi, ktorí by ju najradšej zamkli na dva západy, ak by to zabránilo ďalším zmiznutiam; balenie sa na chatu, kde mala s bratom a kamarátmi oslavovať narodeniny; štvrté zmiznutie; honosná spálňa neznámeho boháča; komora, muž s kameňom; ohňostroj v hlave...

V ústach a nose mala odpornú chuť, žalúdok sa všetkému vzpie-ral a jej telo akoby stále patrilo niekomu inému.

„Si v poriadku?“ začula zrazu otázku.

Rozumiem! Teda som konečne doma, vydýchla si s úľavou a otvorila oči.

Pred sebou však uvidela štyri steny malej komory, troch ozbrojených mužov, boháča vo dverách a dychčiaceho muža s červeným kameňom v ruke.

„Si v poriadku?“ spýtal sa ten muž znova.

Ohromená celou situáciou mlčky prikývla.

„Si cudzinka?“

„Áno, som... ja...“

Vzápätí si prudko zakryla ústa dlaňou. Slová z nej vychádzali v ich čudesnom jazyku.

„Buď pokojná. Dal som ti Dar reči. Pomocou neho si tvoja myseľ

poľahky nájde slová, ktoré znamenajú to isté v tvojom rodnom jazyku. Rozumieš?“

Kývla. Chvíľu sa mlčky rozhliadala okolo seba. Všetci sa na ňu dívali s očakávaním.

Muž s kameňom sa obrátil na boháča za svojím chrbtom: „Pane, táto žena je cudzinka. Doteraz nám nerozumela jediné slovo. Zdá sa, že nepochádza z tejto krajiny a je úplne zmätená. Ak dovoľíš, zistím o nej viac.“

Pupkáč sa na ňu zamračil, zamyslene prikývol a spolu so svojimi ozbrojencami ustúpil o krok vzad.

„Ako ňa volajú?“ opýtal sa jej muž s kameňom.

„Anna,“ zašepkala, akoby sa bála počuť vlastné meno premene-
né do tohto cudzieho jazyka.

Muž kľachiaci pri nej vzápätí prudko vydýchol, silno stisol viečka a pokrútil hlavou.

„Čo sa stalo?“ opýtala sa zovretým hlasom.

Vyplašene sa obzrel a prisadol si ešte bližšie k nej, aby ich nik nepočul.

„Ty si naozaj cudzinka... U nás pravé meno, ktoré ti dá matka pri narodení, pozná iba jeho nositeľ či nositeľka, prípadne otec, a vraví sa partnerovi pri svadobnom obrade. Inak ho nikomu nehovoríme. Prezradiť ho cudziemu človeku, a navyše magikovi, znamená vydať sa úplne do jeho rúk,“ hovoril ticho a náhlivo. Vyzeral, akoby ho mrzela dáka obrovská chyba, ktorú vlastne ani nespravil.

„Nerozumiem ti.“

„Týmto skutočným menom si mi dala takmer neobmedzenú moc nad svojím životom. Ak budem chcieť, hravo sa dozviem všetky tvoje tajomstvá, ovládnem tvoje myšlienky alebo ňa zabijem jedinou predstavou... Neboj sa. Sľubujem, že to proti tebe nezneužijem. A... prepáč mi to, prosím, nechcel som.“

„Čo si tam šepkáte?“ vložil sa do rozhovoru pán domu.

„Zisťujem, ako ju volať, ale je dosť zmätená. Myslím, že najlepšie bude, keď jej budeme hovoriť Cudzinka. To ju dokonale vystihuje.“

„Radšej zisti, čo tu robí, ako sa sem dostala a kto ju poslal,“ prikázal mu podráždene.

„Áno, pane,“ prikývol muž, obrátil sa na ňu a opäť stíšil hlas.

„Odteraz sa predstavuj ako Gwind, čo znamená Cudzinka. Dar reči meno prekladá, len ak sa má zdôrazniť jeho význam, tak sa toho neľakaj. Mňa volajú Rekoj, teda Skala.“

Zmätená Anna iba ticho prikývla.

Čo je to za blbosť? Magický Google prekladač, úplná moc vďaka menu, zmena myšlienok? Kam som sa to, doriti, dostala? Čo sú to za hovadiny? Hádam mi nechcú nakecať, že tu fungujú čary a mágia? Veď to je absurdné!

Napriek všetkým jej racionálnym výhradám sa však nedalo poprieť, že sa s týmito ľuďmi rozpráva a rozumie im – hoci vôbec nechápe, ako sa to stalo.

Ak tu funguje mágia, tak možno práve mágia ma sem dostala... To by mohlo byť vysvetlenie. Hneď ako sa dostanem domov, musím sa na to pozrieť.

„Nemusíš sa báť, nikto ti nechce ublížiť ani ťa väzniť. Pán Panseo chce len...“

Pri zmienke o väzení sa v Anninej mysli začali zjavovať strachom vyvolané spomienky:

Obklopovala ju tma, klačala na studenej zemi a cítila pach potu, krvi a moču. Vedľa nej niekto zakašľal, inde ktosi stonal... Vide-la siluety niekoľkých mužov ležiacich pri stene. Počula akési hlasy prichádzajúce zvonka, kroky, štrngot veľkých kľúčov.

Dvere sa náhle s vrzgotom otvorili a dnu prenikol lúč svetla. Strh-la sa od laku. Svetlo ukázalo početné rany na vychudnutých telách prikovaných k múru a krvou zlepené zdrapy ich niekdajšieho odevu. Dnu vošli traja muži a vtlačili tam akéhosi vystrašeného mladíka s dlhým nožom v ruke. Hovorili mu niečo, čomu nerozumela.

Muž s faklou zostal na mieste, dvaja vykročili smerom k Anne. Nevedela, či sa radšej vôbec nepohnúť, alebo sa skúsiť skrčiť čo naj-viac a dúfať, že si ju nevšimnú. Čo by jej spravili, keby ju tu našli? Chlapi však schmatli jedného z väzňov neďaleko od nej a postavili ho na nohy. Zúbožený muž čosi mrmľal, ale pre hlasné povzbudzovanie a provokovanie mladíka s dýkou dozorcami sa nedalo rozoznať ani slovo.

Mladík s nožom náhle vykročil, schmatol väžňa za vlasy a jedným ťahom ho podrezal ako zviera. Krv striekala všade naokolo. Cítila,

ako jej kvapky dopadajú na vlasy, krk, chrbát. Začala sa triasť a iba silou vôle nevykrikla. Schúlila sa k zemi a snažila sa tam nedívať.

Jeden z mužov voľačo zreval a náhle ucítila, ako ju schmatli čiesi ruky a ťahali ju na nohy. Mykla sa tak prudko, až ju pustili, no vzápätí stratila rovnováhu na klzkej zemi a dopadla rukami priamo k do kaluže krvi. Teplá tekutina sa rozprskla všade navôkol. Cítila ju na tvári, viečkach, dlaniach.

Muži vrieskali a znova sa ju snažili vytiahnuť nahor. Na svoju veľkú úľavu cítila, že opäť mizne a vracia sa späť do vlastného sveta.

Pri spomienke na jedno zo svojich zmiznutí sa zachvela, pričom zbadala, ako na ňu Rekoj zmätene a priam až zhnusené hľadí. Po chvíľke sa jej zdalo, že aj on sa zľahka striasol a so zmesou ľútosti a zvedavosti si ju lepšie obzrel.

„Odkiaľ si?“ spýtal sa.

Nevedela, ako mu to vysvetliť. Jej domov sa líšil od všetkého, čo tu videla. Také obyčajné miesto ako ich kuchyňa, ktorá sa jej vynorila pred očami, by pre človeka stadiaľto vyzerala priam nadprirodzene.

„Ako si sa dostala sem, do domu pána Pansea?“

Vybavila si moment tesne pred zmiznutím, ktoré ju doviedlo až sem:

Bolo skoré ráno a ona sa doma balila na chatu, na ktorú sa už dlho tešila. Po ťažkých skúškach a nekončiacich brigádach to bolo jej jediné skutočné voľno. Ako prechádzala z jednej miestnosti do druhej, nevedela sa ubrániť myšlienkam na ten divný svet, kam posledné dni mizla.

Pri takmer každej veci, čo vzala do ruky, jej napadlo, či by sa jej to zišlo mať aj „tam“, nech už to „tam“ bolo kdekoľvek. Rado jej s významným pohľadom pridal aj svoj starý skladací nožík. Obaja vedeli, že jej ho dáva práve pre myšlienku na svet, v ktorom sa objavovala. Nakoniec skončila s oveľa plnším batohom, než by si zbalila za bežných okolností. Obuli sa, rozlúčili sa s rodičmi, ktorí ju vôbec nechceli pustiť, a Rado sa už načíahal po kľúčke, keď sa jej svet opäť začal strácať pred očami.

Rekoj sa od nej odtrhol a chápavo pokýval hlavou skôr, než sa Anna ozvala.

„Skrátka som sa tu zrazu zjavila. Vôbec neviem ako a ani to ne-

viem nijako ovládať. Asi to spôsobila vaša mágia, u nás nič také nie je,“ odpovedala Anna na otázky, ktoré jej položil. Tváril sa, akoby odpovede už dávno poznal.

„Čo sú to za hlúposti?“ ozvalo sa od dverí.

„Hovorí pravdu, pane. Akási sila, ktorú nepoznám a vôbec jej nerozumiem, ju sem preniesla. Nie je z Morany. Oblečenie, ktoré ťa mátie, pane, je v jej krajine celkom bežné. Netreba ju väzniť, nie je nebezpečná. Je len vystrašená.“

„Určite ju poslalo Spoločenstvo vrahov. Odkedy sa vrátila karavána z východu, do ktorej som investoval, čoraz viac príbuzných sa zaujíma o moje peniaze. Už dlhšie tuším, že si ich niekto na mňa najal. Pozri sa do jej mysle poriadne, členovia Spoločenstva bývajú výborne cvičení.“

Rekoj sa naňho na okamih pozrel a Anne sa zdalo, že len s námahou prekonal znechutenie, ktoré sa mu túžilo usadiť na tvári, než krátko prikývol.

„Pokúsim sa, pane. Kto ťa sem poslal?“ opýtal sa Anny napriek svojim zjavným výhradám.

„Ne-neviem, kto za to môže. Vo vašej krajine nikoho nepoznám, ani to Spoločenstvo, čo spomínate. Prosím, neublížujte mi. Chcem ísť domov... Prosím... Pomôž mi, Rekoj. Urob nejaké kúzlo a vráť ma naspäť.“

„Nejde to,“ povedal potichu, aby to počula iba ona.

Na chvíľu teatrálne zatvoril oči.

„Neklame,“ potvrdil napokon s istotou v hlase. „Nie je to žiadna vrahyňa a podľa toho, čo vidím v jej mysli, k nám prichádza z čudesného sveta. Spoločenstvo naozaj nepozná a som si istý, že nemá žiaden výcvik.“

Anna sa na Rekoja zmätene pozrela. *On sa díval do mojej mysle?*

„Viem, že po mne niekto ide... Moja podarená rodina sa neštíti ničoho. Viem, že na mňa niekoho najali... Ak nie ju, tak koho?“ hovoril Panseo viac sebe než ostatným. „Doneste mi ešte jej veci,“ rozkázal tónom, akoby mu voľačo napadlo.

Jeden z ozbrojených mužov odišiel a o chvíľu sa vrátil aj s vecami nahádzzanými bez ladu a skladu naspäť do batoha.

Anna s napätím sledovala, ako opäť sypú všetko na podlahu. Keď

si začali obzerat jej mobil, poprosila ich o dovoľenie a pustila im prvú skladbu, čo našla. Prelaknutý ozbrojenec jej telefón okamžite vytrhol z ruky, šmaril ho o zem a s desom v očiach ho rozdupal skôr, než ho niekto stihol zastaviť. Anna od úlomkov svojho niekdajšieho telefónu odvrátila hlavu a snažila sa presvedčiť samu seba, že všetko zlé je na niečo dobré. Možno ich týmto presvedčí o svojom čudnom pôvode.

„Dobre, prichádzaš z inej krajiny,“ uznal Panseo po ďalších dôkazoch a Anna si nahlas vydýchla. „To však neznamená, že ti verím. Musím sa rozhodnúť, čo s tebou ďalej. Zatiaľ zostaneš tu. Postarajte sa o ňu, dajte jej jedlo, ale nepúšťajte ju. Ešte stále to môže byť pasca. A... upracte to tu,“ prikázal napokon pri pohľade na niekdajší obsah jej žalúdka a odišiel.

„Nie, nenechávajúte ma tu. Prosím. Pustite ma. Chcem ísť domov,“ žobronila a vrhala prosebné pohľady na Rekoja.

„Naozaj nemôžem nič spraviť, mrzí ma to,“ povedal Rekoj so smutným výrazom.

Vzápätí ju opustil spolu s ozbrojenými mužmi, ktorí odtiahli preč aj mechy so zeleninou. Onedlho nato jej priniesli potrhanú deku, páchnuce vedro s rozbitým vekom, jedlo a čistú vodu.

Osamela. Cívela na zatvorené dvere, akoby stále nemohla uveriť tomu, čo sa práve stalo. Rozoberala si všetko z tej či z onej strany. Existencia mágie dávala situácii úplne nový rozmer a ukazovala nové prekážky na ceste späť. Myšlienky jej vírili okolo všelijakých vysvetlení.

Ak nejde o únos mimozemšťanmi, ktorí sa chcú dobre pobaviť, tak to má na svedomí tunajšia mágia. Ale prečo? Prečo práve ja, a prečo teraz, keď sa dvadsaťjeden rokov nič podobné nedialo? Prečo miznem a vraciam sa? Chcem ísť domov, chcem sa trápiť iba blížiacim sa semestrom a horúcim letom ako predtým. Nechcem ostať v tejto príšernej krajine...

Snažila sa započúvať do zvukov doliehajúcich k nej zvonka a ignorovať svoj strach. Ostávala jej len jedna nádej – náhly návrat domov – no zdalo sa, že i tá sa kdesi fláka a vôbec si ju nevšíma.

„Pane?“ vyrušil grófa Ivorfta sluha počas tanca s Chrezz. „Pane!“ oslovil ho dôraznejšie, keď Ivorft nereagoval, a získal si tak pozornosť všetkých hostí.

Ivorft si ho nahnevane premeral, pripravený poslať ho kadeľahšie. Keď si však všimol sluhov vážny výraz, spozornel.

„Čo sa deje? Našli ste už moju dcéru? Kde bola?“ vyhrkol naňho a potom, akoby mu niečo napadlo, dodal priškrteno: „S kým bola?“

Celá spoločnosť stíchla. Chrezz sa s hraným výrazom strachu pritúlila k Ivorftovi ako starostlivá snúbenica a nespustila zo sluha ani na okamih zrak.

„Pane, tvoju dcéru našli pred chvíľou v uliciach mesta...“ sluha sa odmlčal a uhol Ivorftovmu napätému pohľadu.

Chrezz vyhládala v sále Zagurga obklopeného mladými dámami a ukradomky sa naňho usmiala. Všetko išlo podľa plánu. Belsaar, ktorého Zagurg vyprovokoval, krátko po ich príchode hlučne opustil spoločnosť, zatiaľ čo ich predchádzajúcu tichú neprítomnosť si takmer nik nevšimol.

„Je mi to ľúto, pane, ale nedalo sa už nič robiť,“ ozval sa sluha a natiahol k Ivorftovi ruku so zakrvavenou dýkou.

Chrezz si všimla, ako sa Ivorft zapotácal a uprel pohľad cez dýku kamsi do prázdna. Nevyzval sluha, aby pokračoval. Triasol hlavou a dokonca sa chytal za uši, aby už nič viac nepočul.

„Je mŕtva?“ opýtala sa Chrezz nemilosrdne. Potrebovala, aby si to priznal.

Ivorft sa tentoraz naozaj zapotácal, celou silou zovrel jej rameno, zaťal zuby i päste a zavrel oči.

„Áno, pane. Nieкто ju zabil od chrbta...“ povedal sluha takmer pošepky. Aj tak ho počula celá sieň.

Ivorft sa zrútil k zemi.

Chrezz k nemu rýchlo pokľakla, chytila ho za ruku a držala ho, zatiaľ čo mu iní hostia pomohli posadiť sa a podali mu riadny pohár pálenky. Všetci mlčali. I Chrezz vyčkávala s otázkou, ktorá musela byť položená, aby dnešný večer úspešne zavŕšila.

Napokon ju však položil Ivorft.

„Kto to spravil? Prečo? Kto?“

„Neviem, ležala tam len táto dýka,“ upozornil na ňu sluha ešte

raz a mnohí v spoločnosti to považovali za povel, aby podišli bližšie a pozreli sa na ňu.

„Veď to je dýka grófa Belsaara,“ vydýchol ktosi a Chrezz sa v duchu spokojne uškrnula.

„Belsaara?“ ozývalo sa sálou pošepky i nahlas. „Prečo by ju zabíjal? Tomu nerozumiem? To nedáva zmysel...“

Ivorft však nič nepočúval. Iba sedel, díval sa do prázdna a pohár zvieral tak tuho, až mu zbeleli hánky. Zdalo sa, že nepotrebuje dôvody. Bude stačiť, keď čím skôr chytí vinníka a vytrasie z neho dušu.

„Nechcem nikoho obviňovať,“ prerušil zrazu všetky debaty Zagurg. „A som si istý, že sa to nakoniec nejako vysvetlí, ale... na začiatku večera som sa čírou náhodou stal svedkom zvláštneho rozhovoru medzi Belsaarom a mladou slečnou. Belsaar znel nahnevane a vystrašene zároveň. Naopak, slečna mi prišla pokojná a zdalo sa, akoby ho niečím vydierala. Neplietol som sa do toho, pretože som nepočul celý rozhovor a všetko mohlo byť celkom inak. A bol by som na to určite zabudol, keby...“

„Kde je vlastne Belsaar?“

„Odišiel už dávno. A naozaj vyzeral nahnevane a akoby... odhodlane.“

„To je určite Belsaarova dýka...“

V spoločnosti sa spustila lavína podozrení, obvinení, možných dôvodov a spôsobov. Na Chrezzino pobavenie sa ozývali všetci, len nie tí najdôležitejší – otec, komplic a vrahyňa.

Anna ležala na studenej zemi zabalená do deky a podchvíľou sa budila s hlavou plnou myšlienok. Pred očami sa jej mihali spomienky na mesto, ktoré videla pri trefom zmiznutí: fasády domov obložené glazovanými kachličkami, chudobné chatrče nalepené na hradbách, dve široké dláždené cesty s rušnou križovatkou v strede, nekonečná spleť úzkych uličiek...

Katraba, vynorilo sa jej vzápätí meno, ktoré spomenul Panseo. Počas dňa za ňou párkrát prišiel, vypytoval sa na detaily jej sveta

a občas jej niečo prezradil o tom tunajšom. Už nepôsobil tak nepriateľsky, zdalo sa jej dokonca, že jeho záujem je úprimný.

Myšlienky sa na chvíľu upokojili a dovolili jej plytko zaspať. Jej polosny však neboli o nič pokojnejšie. Mágia, pravé meno, dva mesiace, Čierni mágovia, Veže magikov, mesačné kamene... Nevedela, kedy sníva a kedy si len spomína. „*Mesačné kamene*,“ počula v hlave Rekoja, ktorý popoludní znova sprevádzal obchodníka. „*V Chráme zrodenia bohov, ak existuje, by mohli vedieť viac*,“ dodal, ale tomu už Anna nepripisovala význam. Nepotrebovala vedieť viac, potrebovala sa dostať domov.

Znova sa prebudila pred svitaním. Myslela na domov, premýšľala, prečo sa ešte stále nevrátila naspäť a podľa otcovho vzoru analyzovala všetko, čo sa dozvedela. „*Zdá sa mi, že náš svet je s tým druhým nejako prepojený. Miesto, na ktorom zmizneš, nejako súvisí s tým, kde sa objavíš*,“ vybavila si otcove slová i jeho zachmúrenú tvár, keď sedel v kuchyni a snažil sa prísť celej veci na koreň. Teraz k nim pridávala ďalšie a ďalšie zistenia z tohto dňa.

Znova sa ozval zvuk, ktorý ju predtým zobudil.

Výkrik!

Okamžite sa prebrala, vyskočila na nohy a započúvala sa. Nevedela určiť, či prichádza zvonku, alebo z domu.

Niečo sa deje... uvedomila si, keď k nej doľahol tlmený ženský vreskot.

Učičíkaný strach sa znovu prebudil. Počula výkriky, dupanie, akési tlmené nárazy. Netušila, čo sa robí, len vyplašene hľadela na dvere.

Kroky a zvolania.

Nervy mala napnuté na prasknutie. Dych sa jej zrýchlil, pri každom nečakanom zvuku sa prudko mykla. Kroky. Ktosi bežal po schodoch, možno práve k nej. V úplnej tme bezmocne čakala s drkotajúcimi zubami. Nemala ako ujsť.

Prosím, vráť ma domov, prosím... Rýchlo. Rýchlo!

Zvonku zahrkotala závoja a ťažké dvere sa prudko otvorili. Anna vykrikla od ľaku. Zažmúrila oči pred ostrým svetlom horiacej fakle a zaostřila na prichádzajúceho.

„Musíš mi pomôcť,“ vyletela z obchodníka zúfalá žiadosť. Zdalo

sa, že sa bojí oveľa viac než ona. „Sú tu! Vrahovia. Spoločenstvo. Musíš mi pomôcť. Urob hocičo. Prosím!“

Vrahovia. Samotné slovo jej vohnalo horúčavu do tváre.

Zmätene sledovala, ako Panseo odložil facku do špinavého vedra, aby mal voľné ruky, a spoza dverí vytiahol jej batoh. Hodil jej ho k nohám a zohol sa aj po kúsky mobilu, roztrúsené po zemi. Zadíval sa jej do očí, v tvári mal zúfalstvo a strach. „Urob niečo. Na, sprav nejaké kúzlo, zabi ich...“ tisol jej črepy do dlaní a ticho opakoval svoju prosbu.

Anna hľadela na rozbitý telefón nevediac, či sa má smiať, alebo plakať. „Nie som žiaden magik, nemám ti ako pomôcť. Toto je rozbité, to už nebude fungovať,“ namietla ticho a bolestne odvrátila hlavu od mužovej sklamanej a vydesenej tváre. „Mal si zavolať svojich mužov alebo Rekoja.“

„Moji muži sú mŕtvi a Rekoj tu nie je. Nemá mi kto pomôcť, mám len teba... Urob niečo. Prosím! Inak ma zabijú...“

Mám ho ochrániť pred dávkami hrdlorezmi? Ak by som aj vedela, čo spraviť, prečo by som sa mala postaviť proti vrahom z nejakého Spoločenstva? Aby som bránila chlapa, ktorý ma väzní?

Dívala sa na vystrašeného muža so zvyškami rozbitého mobilu v rukách a s pohľadom plným nádeje. Potom odvrátila hlavu.

„Panseo,“ ozval sa zrazu z chodby ženský hlas.

Obchodník sa strhol a prudko sa otočil. Pred nimi stála žena s maskou na tvári a so zakrvavenou zbraňou v ruke. Za ňou stál muž, tiež oblečený v čiernom a s maskou na tvári.

Anne bilo srdce až kdesi v krku. Plná strachu sa pritlačila k stene.

„Vyplatím sa!“ zakričal Panseo.

Žena v maske však iba ticho zavrtela hlavou. „Nedá sa, zaplatili za záruky. Je mi to ľúto, Panseo... Bohovia nech ťa ochraňujú.“

Panseo v panike vykrikol a vytiahol dýku. Nezaútočil. Ruka sa mu triasla, strach ho ochromil. Anna mala pocit, akoby sa žena pod maskou škodoradostne usmiala. Akoby vedela, že proti nej nemá šancu, akoby už takýchto zlomených, vystrašených mužov so zbraňou v ruke videla desiatky.

Náhle však Panseo urobil niečo, s čím ani jedna z prítomných žien nerátala. „Pomôž mi, sprav niečo,“ požiadal Annu priškrteným hlasom a vtisol dýku do jej rúk.